

4240 INSTRUMENT de ratificació del Conveni entre el Regne d'Espanya i la República de Tunísia sobre assistència judicial en matèria penal, fet a Tunis el 24 de setembre de 2001. («BOE» 52, d'1-3-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

Atès que el dia 24 de setembre de 2001 el plenipotenciari d'Espanya va signar a Tunis, juntament amb el plenipotenciari de Tunísia, nomenats tots dos en la forma escaient a aquest efecte, el Conveni entre el Regne d'Espanya i la República de Tunísia sobre assistència judicial en matèria penal,

Vistos i examinats els vint-i-dos articles del Conveni, Concedida per les Corts Generals l'autorització que preveu l'article 94.1 de la Constitució,

Aprovo i ratifico tot el que s'hi disposa, per mitjà d'aquest Instrument, i prometo complir-lo, observar-lo i fer que es compleixi i s'observi puntualment en la seva totalitat, i amb aquesta finalitat, perquè tingui més validesa i fermesa,

Mano expedir aquest Instrument de ratificació que signo i que segella i ratifica degudament la sotasignada ministra d'Afers Exteriors.

Madrid, 28 d'octubre de 2002.

JUAN CARLOS R.

La ministra d'Afers Exteriors,
ANA PALACIO VALLELERSUNDI

CONVENI ENTRE EL REGNE D'ESPANYA I LA REPÚBLICA DE TUNÍSIA SOBRE ASSISTÈNCIA JUDICIAL EN MATÈRIA PENAL

El Regne d'Espanya i la República de Tunísia, amb la voluntat de mantenir i reformar els llaços que uneixen els dos països i particularment adoptar normes comunes en l'esfera de l'assistència judicial en matèria penal, han decidit subscriure un conveni a aquests efectes i acordar les disposicions següents:

Article 1. Obligació d'assistència.

1. Les parts contractants es comprometen a prestar-se mútuament, segons les disposicions i les condicions establertes en els articles següents, assistència judicial en qualsevol assumpte penal.

2. Aquest Conveni no s'aplica en l'execució de resolucions de detenció o de condemna.

Article 2. Excepcions.

Es pot denegar l'assistència judicial:

a) Si la sol·licitud es refereix a infraccions que l'Estat requerit considera com a infraccions de caràcter polític o relacionades amb infraccions de caràcter polític, o com a infraccions consistents únicament en l'incompliment d'obligacions de caràcter militar.

b) Si l'Estat requerit considera que l'execució de la sol·licitud pot atemptar contra la seva sobirania, la seguretat o l'ordre públic.

Article 3. Motiu de la denegació.

Qualsevol denegació d'assistència judicial ha de ser motivada.

Article 4. Execució de les sol·licituds.

1. L'Estat requerit ha de fer executar, en la forma que la seva legislació estableixi, les sol·licituds d'assistència judicial relatives a un assumpte penal que li cursin les autoritats judicials competents de l'Estat requeridor i que tinguin com a objecte realitzar actes d'instrucció, transmetre documents probatoris o lliurar objectes, expedients o documents.

2. Els fets que motivin la petició de registre o de confiscació han de ser punibles en els dos estats contractants.

3. L'Estat requerit es pot limitar a enviar còpies o fotocòpies certificades i conformes dels expedients o documents sol·licitats. No obstant això, si l'Estat requeridor demana expressament la tramesa dels originals, s'ha d'emplenar aquesta sol·licitud en la mesura que sigui possible.

Article 5. Lliurament d'objectes.

1. L'Estat requerit pot ajornar el lliurament d'objectes, expedients o documents sol·licitats, si els necessita per a un procediment penal en curs.

2. Els objectes, així com els originals dels expedients i documents que hagin estat tramesos en execució d'una sol·licitud d'assistència judicial, l'Estat requeridor els ha de tornar al més aviat possible a l'Estat requerit, llevat que aquest últim renunciï expressament a la devolució.

Article 6. Lliurament de documentació processal i notificació de resolucions en matèria penal.

1. L'Estat requerit ha de procedir al lliurament dels documents processals i a la notificació de les resolucions en matèria penal que li siguin enviats amb aquesta finalitat per l'Estat requeridor; aquest lliurament es pot fer mitjançant una simple tramesa al destinatari del document o de la decisió. Si l'Estat requeridor ho sol·licita de manera expressa, l'Estat requerit ha de fer el lliurament d'acord amb les normes establertes per la seva legislació per a notificacions anàlogues o d'alguna forma especial que sigui compatible amb la legislació.

2. Serveix com a prova de lliurament o notificació un rebut datat i signat pel destinatari o una declaració de l'autoritat competent de l'Estat requerit, que consignï el fet, la forma i la data del lliurament o de la notificació. Qualsevol d'aquests documents ha de ser tramès immediatament a l'Estat requeridor.

3. Si el lliurament o la notificació no s'ha pogut efectuar, l'Estat requerit ha de posar el motiu en coneixement de l'Estat requeridor de manera immediata.

Article 7. Citació dels testimonis i perits.

El testimoni o perit que no hagi obeït una citació de compareixença el lliurament de la qual s'hagi sol·licitat, no pot ser objecte de cap sanció o mesura coercitiva, encara que la citació contingui un manament, tret que en una data posterior entri voluntàriament en el territori de l'Estat requeridor i torni a ser citat en la deguda forma.

Article 8. Despeses de viatge i d'estada.

1. Les despeses de viatge i d'estada s'han d'abonar al testimoni o al perit, segons les tarifes i els reglaments vigents a l'Estat requeridor.

2. En la sol·licitud de lliurament de la citació o en la mateixa citació, s'ha d'esmentar en quina mesura l'autoritat competent de l'Estat requeridor ha de reintegrar aproximadament al testimoni o perit les despeses de viatge i d'estada i, arribat el cas, ha de pagar les indemnitzacions.

Les autoritats consulars de l'Estat requeridor han d'avançar al testimoni o perit, a petició seva, tot o una part de les despeses de viatge i d'estada.

Article 9. *Compareixença de testimonis detinguts.*

1. Qualsevol persona detinguda la compareixença personal de la qual com a testimoni o per a un acarament hagi estat sol·licitada per l'Estat requeridor, ha de ser traslladada temporalment al territori on hagi de tenir lloc l'interrogatori, amb la condició de tornar el detingut en el termini indicat per l'Estat requerit i sens perjudici de les disposicions de l'article 10 en la mesura que siguin aplicables.

Es pot denegar el trasllat:

- Si la persona detinguda no hi consent,
- Si la seva presència és necessària en un procediment penal en curs en el territori de l'Estat requerit,
- Si el trasllat pot prolongar la seva detenció, o
- Si consideracions imperioses s'oposen al trasllat al territori de l'Estat requeridor.

2. La persona traslladada ha de romandre detinguda en el territori de l'Estat requeridor si no és que l'Estat al qual s'hagi sol·licitat el trasllat sol·licita la seva posada en llibertat.

Article 10. *Immunitat.*

1. Cap testimoni o perit, sigui quina sigui la seva nacionalitat, que, com a conseqüència d'una citació, comparegui davant les autoritats judicials de l'Estat requeridor no pot ser perseguit, detingut o sotmès a cap restricció de la seva llibertat individual en el territori d'aquest Estat per fets o condemnes anteriors a la seva sortida del territori de l'Estat requerit.

2. Cap persona, sigui quina sigui la seva nacionalitat, que sigui esmentada per les autoritats judicials de l'Estat requeridor per respondre de fets pels quals se segueix el procediment, no pot ser perseguida, detinguda o sotmesa a cap altra restricció de la seva llibertat individual per fets o condemnes anteriors a la seva sortida del territori de l'Estat requerit i que no constin en la citació.

3. La immunitat establerta en aquest article cessa quan el testimoni, el perit o la persona encausada hagin tingut la possibilitat d'abandonar el territori de l'Estat requeridor durant un termini ininterromput de trenta dies, una vegada la seva presència no sigui requerida per les autoritats judicials i, això no obstant, romangui en aquest territori o hi torni després d'haver-lo deixat.

Article 11. *Comunicació de certificat de penals.*

1. Les dades procedents del Registre d'antecedents penals, sol·licitades en un assumpte penal, s'han de comunicar en la mateixa mesura que si fossin sol·licitades per una autoritat judicial de l'Estat requerit.

2. Les sol·licituds procedents d'un tribunal civil o d'una autoritat administrativa han de ser motivades. S'han de tramitar segons les disposicions legals o reglamentàries internes de l'Estat requerit.

Article 12. *Forma de la sol·licitud d'assistència judicial.*

1. Les sol·licituds d'assistència judicial han de contenir les indicacions següents:

- autoritat que formula la sol·licitud;
- objecte i motiu de la sol·licitud;
- en la mesura que sigui possible, identitat i nacionalitat de la persona en qüestió;
- nom i adreça del destinatari, quan escaigui;
- qualsevol altra informació que tingui l'autoritat requeridora relativa a la sol·licitud d'assistència.

2. A més, les sol·licituds d'assistència han de fer esment, arribat el cas, de l'acusació i han de contenir una exposició sumària dels fets.

3. La sol·licitud de registre o d'embarcament ha d'anar acompanyada d'un manament del jutge competent de l'Estat requeridor.

Article 13. *Procediment.*

Sense perjudici de l'ús de la via diplomàtica, la sol·licitud d'assistència i la documentació relativa a la seva execució han de ser cursades per les autoritats centrals de les dues parts.

L'autoritat central per a Espanya és el Ministeri de Justícia (Direcció General de Política Legislativa i Cooperació Jurídica Internacional) i per a Tunísia és el Ministeri de Justícia (Direcció d'Affers Penals).

Article 14. *Denúncies amb finalitats processals.*

1. Qualsevol denúncia s'ha de cursar per la via que estableix l'article 13 d'aquest Conveni.

2. Si els fets que motiven la denúncia són considerats per les autoritats judicials de l'Estat requerit com una falta, també es permeten actuacions judicials.

Article 15. *Intercanvi d'informació sobre condemnes i resolucions judicials.*

Cada una de les parts contractants ha d'informar la part interessada de les sentències penals i les mesures de seguretat posteriors que afectin els nacionals d'aquesta part i que hagin estat objecte d'una inscripció en el Registre d'antecedents penals. Les autoritats centrals s'han de comunicar recíprocament aquesta informació com a mínim una vegada l'any.

A petició expressa, s'ha de remetre una còpia de la resolució dictada.

Article 16. *Idioma.*

1. La sol·licitud d'assistència judicial i qualsevol document annex han d'estar redactats en la llengua de la part requeridora i han d'anar acompanyats d'una traducció a la llengua de la part requerida o al francès.

2. Les traduccions que acompanyin una sol·licitud han d'estar certificades per una persona autoritzada per fer-ho per l'autoritat central de la part requeridora.

Article 17. *Exempció de legalització.*

En aplicació d'aquest Conveni, els documents i les traduccions redactats o certificats per tribunals o altres autoritats competents de qualsevol de les parts, no estan subjectes a cap forma de legalització sempre que estiguin proveïts del segell oficial.

Article 18. *Solució de controvèrsies.*

Qualsevol controvèrsia que sorgeixi de la interpretació o l'aplicació d'aquest Conveni s'ha de resoldre per conducte diplomàtic.

Article 19. *Gratuitat de l'assistència judicial.*

Llevat del que preveu l'article 8, les parts renuncien al reintegrament de les despeses causades per la prestació d'assistència judicial.

Article 20. *Intercanvi d'informació sobre dret nacional.*

1. Les parts contractants s'obliguen a intercanviar-se la informació sobre la seva legislació en matèria penal, així com sobre el seu procediment penal i l'organització judicial.

A aquest efecte, i com a òrgan encarregat de rebre les peticions de dades procedents de les seves autoritats judicials i de transmetre-les a l'òrgan de recepció competent de l'altra part, Espanya designa la Direcció General de Política Legislativa i Cooperació Jurídica Internacional del Ministeri de Justícia, i Tunísia designa la Direcció d'Afers Penals.

2. Excepcions: l'Estat requerit es pot negar a tramitar una petició de dades quan els seus interessos estiguin afectats pel litigi o quan consideri que la resposta pot atemptar contra la seva sobirania o contra la seva seguretat.

3. La petició de dades i els seus annexos s'han de redactar en la llengua oficial de l'Estat requerit o s'han d'acompanyar d'una traducció a aquesta llengua o al francès. La resposta s'ha de redactar seguint aquesta regla.

Article 21. *Ratificació i entrada en vigor.*

Aquest Conveni ha de ser ratificat. Entra en vigor el primer dia del segon mes després del Bescanvi dels instruments de ratificació, que tindrà lloc tan aviat com sigui possible.

Article 22. *Durada del Conveni.*

1. Aquest Conveni roman en vigor per un termini il·limitat.

2. Cada una de les altes parts contractants el pot denunciar en qualsevol moment i aquesta denúncia té efecte sis mesos després de la data de rebuda de la notificació per l'altre Estat.

Fet a Tunis, a 24 de setembre de 2001, en espanyol, àrab i francès; tots tres textos són igualment autèntics.

PEL REGNE D'ESPANYA,

José María Michavila Núñez,
Secretari d'Estat de Justícia

PER LA REPÚBLICA DE TUNÍSIA,

Bechir Tekkari,
Ministre de Justícia

Aquest Conveni entra en vigor l'1 de març de 2003, primer dia del segon mes següent al del Bescanvi dels instruments de ratificació, segons estableix l'article 21.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 11 de febrer de 2003.—El secretari general tècnic del Ministeri d'Afers Exteriors, Julio Núñez Montesinos.

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

4241 *CORRECCIÓ d'errades de les Esmenes de 2001 a l'annex del Protocol de 1978 relatiu al Conveni internacional per prevenir la contaminació pels vaixells, 1973 (publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» números 249 i 250, de 17 i 18 d'octubre de 1984, i número 56, de 6 de març de 1991) (Esmenes a la regla 13G de l'annex I del MARPOL 73/78 i al suplement del certificat IOPP), adoptades el 27 d'abril de 2001 mitjançant la Resolució MEPC.95(46). («BOE» 52, d'1-3-2003.)*

Havent observat una errada en la publicació de les Esmenes de 2001 a l'annex del Protocol de 1978 relatiu

al Conveni internacional per prevenir la contaminació pels vaixells, 1973 (publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» números 249 i 250, de 17 i 18 d'octubre de 1984, i número 56, de 6 de març de 1991) (Esmenes a la regla 13G de l'annex I del MARPOL 73/78 i al suplement del certificat IOPP), adoptades el 27 d'abril de 2001 mitjançant la Resolució MEPC.95(46), publicades en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 306, de 23 de desembre de 2002, i en el suplement en català número 3, de 21 de l'1 de 2003, es procedeix a efectuar la rectificació oportuna referida a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 510, columna primera, punt 6, apartat a), a la penúltima línia es diu: «... dins dels límits de L_t la secció que defineix la regla 13E 2)...», i hi ha de dir: «...dins dels límits de L_t, en què L_t és la secció que defineix la regla 13E 2)...»

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

4245 *REIAL DECRET 253/2003, de 28 de febrer, pel qual s'incorpora a l'ordenament espanyol la Directiva 1999/42/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 7 de juny de 1999, per la qual s'estableix un mecanisme de reconeixement de títols respecte a les activitats professionals a les quals es refereixen les directives de liberalització i de mesures transitòries. («BOE» 52, d'1-3-2003.)*

La Directiva 1999/42/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 7 de juny de 1999, la recepció de la qual a l'ordenament jurídic espanyol és objecte d'aquest Reial decret, constitueix una conseqüència ineludible de dues de les llibertats bàsiques del sistema comunitari, la llibertat d'establiment i la lliure prestació de serveis, amb relació a les activitats professionals que no entren dins del camp d'aplicació de dues directives precedents: d'una part, la Directiva 89/48/CEE del Consell, de 21 de desembre de 1988, relativa a un sistema general de reconeixement dels títols d'ensenyament superior que sancionen formacions professionals d'una durada mínima de tres anys (DO L 19, de 24 de gener de 1989), la transposició de la qual va ser realitzada mitjançant el Reial decret 1665/1991, de 25 d'octubre, sobre reconeixement de títols d'ensenyament superior de nacionals d'estats membres que exigeixin una formació superior mínima de tres anys. Aquest Reial decret va ser modificat posteriorment per les disposicions següents: el Reial decret 767/1992, de 26 de juny, mitjançant el qual s'inclou als annexos del Reial decret 1665/1991, de 25 d'octubre, la professió de tècnic d'empreses i activitats turístiques; el Reial decret 2073/1995, de 22 de desembre, mitjançant el qual es modifica el Reial decret 1665/1991, de 25 d'octubre, per adaptar-lo a l'entrada en vigor de l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu de 2 de maig de 1992; el Reial decret 1754/1998, de 31 de juliol, pel qual s'incorporen al dret espanyol les directives 95/43/CE i 97/38/CE i es modifiquen els annexos dels reials decrets 1665/1991, de 25 d'octubre, i 1396/1995, de 4 d'agost; i pel Reial decret 411/2001, de 20 d'abril, pel qual s'exclou la professió d'infermer generalista amb especialitat dels annexos del Reial decret 1665/1991, de 25 d'octubre. I, d'una altra, la Directiva 92/51/CEE del Consell, de 18 de juny de